

JAMES M. CAIN

**POȘTAȘUL SUNĂ
ÎNTOTDEAUNA
DE DOUĂ ORI**

PALADIN POCKET
CRIME

JAMES M. CAIN

**POȘTAȘUL SUNĂ
ÎNTOTDEAUNA
DE DOUĂ ORI**

Traducere din limba engleză
și note de Gabriel Tudorie

PALADIN

Pentru Vincent Lawrence

Capitolul 1

M-au aruncat din camionul cu fân pe la prânz. Săriam în el cu o noapte în urmă, aproape de graniță, și-am adormit de cum am intrat sub prelată. Aveam nevoie de un somn zdravăn după trei săptămâni în Tia Juana și încă trăgeam la aghioase când au tras pe dreapta pentru a lăsa motorul să se răcească. Atunci au văzut un picior ieșind în afară și m-au dat jos. Am încercat să glumesc cu ei, dar cum n-am primit nici o reacție am lăsat-o baltă. Mi-au dat totuși o țigară, și-am pornit pe drum în jos căutând ceva de mâncare.

Așa am dat peste Taverna Doi Stejari. Era doar o locanță cu sandviciuri la șosea, cum sunt atâtea alte milioane în California. La parter era sala de mese, etajul era casa propriu-zisă, unde locuiau ei, iar într-o parte era o stație de benzină; undeva, în spate, vreo șase cocioabe alcătuiau ceea ce ei numeau hotel pentru șoferi. Am dat buzna înăuntru și am început să mă uit spre șosea. Când a apărut Grecul l-am întrebat dacă nu văzuse un tip într-un Cadillac. Trebuia să mă ia de aici, i-am spus, și apoi să luăm masa împreună. Azi n-a trecut, mi-a zis Grecul. Mi-a pregătit un loc la una dintre mese și m-a întrebat ce vreau să comand. Suc de portocale, i-am zis, fulgi de porumb, ouă ochiuri cu șuncă, enchilada, clătite și cafea. S-a-ntors destul de repede cu sucul de portocale și fulgii de porumb.

— Stai numai puțin. Trebuie să-ți spun o treabă. Dacă tipul ăla nu apare, o să-ți rămân dator. Trebuia să facă el cinste, și eu nu prea sunt în bani acum.

— Mbine, dă-i drumul.

Am văzut că înghițise povestea, așa că n-am mai scos nici o vorbă despre tipul cu Cadillacul. Și n-a durat mult până mi-am dat seama că urmărea ceva.

— Și tu cu ce te ocupi, ce muncă faci, ia zi?

— E, una ș-alta, una ș-alta. De ce?

— Câți ani ai?

— Douăzeci și patru.

— Băiat tânăr, nu? Aș cam avea nevoie de un băiat tânăr. Pentru afacerea mea.

— Ai un loc destul de frumos aici.

— Aerul. Aerul e bun. Nu-i ceață, ca în Los Angeles. Nu-i ceață deloc. Frumos și curat, tot timpul frumos și curat.

— Cred că e minunat noaptea. Se simte și-acum.

— Dormi bine. Te pricepi la mașini? Să le reperi?

— Sigur. Sunt un mecanic înăscut.

A mai trăncănit puțin despre aer, despre cât de sănătos e de când a cumpărat locul și cum nu înțelege de ce nici unul dintre angajați nu vrea să rămână la el. Eu înțeleg de ce, dar eu rămân unde e haleala.

— Și? Crezi că-ți place aici?

Îmi terminasem deja cafeaua și aprinsesem trabucul pe care mi-l dăduse.

— Să-ți spun cum stă treaba. Mai am câteva propuneri, asta e problema. Dar o să mă gândesc la asta. Fii sigur c-o să mă gândesc.

Și-atunci am văzut-o. Fusese în spate, în bucătărie, dar intrase să-mi strângă farfuriile. Cu excepția siluetei,

nu era cine știe ce frumusețe, dar avea un aer îmbufnat și asta-i făcea buzele să arate într-un fel care mă îndemna să i le strivesc.

— Ți-o prezint pe soția mea.

Ea nu s-a uitat la mine. Am dat din cap înspre Grec, am făcut un semn de salut fluturând trabucul și asta a fost tot. A ieșit cu vasele și, din punctul nostru de vedere, al meu și al Grecului, era ca și când nici nu fusese vreodată acolo. Am plecat, dar în cinci minute m-am întors să-i las un mesaj tipului cu Cadillacul. Mi-a trebuit o jumătate de oră să mă las convins să accept slujba și după asta eram deja în stația de benzină reparând pene de cauciuc.

— Și, cum te cheamă?

— Frank Chambers.

— Nick Papadakis, pe mine.

Ne-am strâns mâinile și a plecat. Un minut mai târziu l-am auzit cântând. Avea o voce grozavă. Din stația de benzină vedeam destul de bine în bucătărie.

Capitolul 2

Pe la trei a apărut un tip supărat că cineva îi lipise un abțibild pe gemulețul lateral. A trebuit să mă duc în bucătărie să i-l curăț cu abur.

— Enchilada? Ei, voi chiar știți cum să le faceți!

— Cum adică, „voi“?

— Păi, tu și domnul Papadakis. Tu și Nick. Aia pe care am mâncat-o la prânz a fost minunată.

— Aha.

— Ai cumva o cârpă? Să țin mai bine geamul ăsta.

— Nu asta ai vrut să spui.

— Ba da.

— Crezi că sunt mexicană.

— Nicidecum.

— Ba da, asta crezi. N-ai fi primul. Să-ți intre bine în cap. Sunt la fel de albă ca și tine, înțelegi? Poate că am părul negru și arăt puțin ca ăia, dar sunt la fel de albă ca tine. Dacă vrei să-ți meargă bine pe aici, nu uita treaba asta.

— Păi, nu semeni deloc cu o mexicană.

— Ascultă ce-ți spun. Sunt la fel de albă ca tine.

— Nu, nu arăți deloc mexicană. Mexicancele alea, toate au șoldurile mari și picioarele groase, sânii le ajung sub bărbie, au pielea galbenă și părul de parcă s-au uns cu grăsime. Tu nu arăți deloc așa. Ești micuță, ai o piele frumoasă și albă, iar părul tău e moale și cârlionțat,

chiar dacă e brunet. Singurul lucru mexican la tine sunt dinții. Cu toții au dinții albi, măcar asta trebuie s-o recunoaștem.

— Mă chema Smith înainte să mă căsătoresc. Nu prea sună a nume de mexican, nu?

— Nu prea.

— Și, în plus, nici măcar nu sunt de pe-aici. Sunt din Iowa.

— Smith, zici. Care e numele tău mic?

— Cora. Poți să-mi zici așa, dacă vrei.

Atunci mi-am dat seama exact pe ce mizasem când am intrat acolo. Nu era vorba de enchiladele pe care trebuia să le gătească și nici despre părul ei brunet. Faptul că era măritată cu Grecul o făcea să se simtă mai puțin albă și chiar se temea că o să încep să-i zic doamna Papadakis.

— Cora. Sigur. Iar tu ai putea să-mi spui Frank.

S-a apropiat și a început să-mi dea o mână de ajutor cu geamul. Era atât de aproape, încât puteam să-i simt mirosul.

— Cum de-ai ajuns să te măriți cu grecul ăsta? i-am zis la ureche, aproape șoptind.

— Ce te privește pe tine? a zis sărind ca și cum aș fi plesnit-o c-un bici.

— Mă privește. Mult.

— Uite-ți geamul.

— Mulțam.

Am ieșit. Obținusem ce voiam. O prinsesem cu garda jos și o lovisem bine, s-o doară. De-acum înainte treaba era între mine și ea. Poate că nu avea să zică da, dar nici nu m-ar fi oprit. Știa ce vreau și știa că sunt cu ochii pe ea.

În seara aceea la cină, Grecul s-a supărat pe ea că nu mi-a dat mai mulți cartofi copti. Voia să mă simt bine la el și să nu-l las cu ochii-n soare la fel ca toți ceilalți.

— Dă-i omului ceva să mănânce.

— Sunt chiar acolo, pe aragaz. Nu poate să-și ia singur?

— E-n regulă. Încă n-am terminat de mâncat.

Dar el o ținea una și bună. Dacă ar fi avut un pic de creier, și-ar fi dat seama că e și altceva la mijloc pentru că ea nu era genul care să lase un bărbat să-și pună singur de mâncare. Măcar atât pot să spun în favoarea ei. Dar el era cam tăntălău și turuia în continuare. Stăteam la masa din bucătărie, el într-un capăt, ea la celălalt, și eu la mijloc. Nu mă uitam la ea. Dar îi vedeam rochia. Era o uniformă albă de asistentă, genul pe care o poartă toate, indiferent dacă lucrează în cabinetul unui dentist sau la patiserie. Fusesse curată de dimineață, dar între timp se murdărise puțin și se mototolise. Îi simțeam mirosul.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

S-a ridicat să ia cartofii. Rochia i s-a tras pentru o secundă, destul cât să-i văd piciorul. Când mi-a dat cartofii, nu mai puteam să mănânc.

— Uite. Toate astea și acum nici nu-i mai vrea.

— Mbine. Dar îi are, *dacă* îi vrea.

— Nu mi-e foame. Am mâncat mult la prânz.

Se purta de parcă tocmai câștigase vreo mare bătălie și acum urma să o ierte, ca un om puternic ce era.

— E de treabă. E mica mea pasăre albă. Porumbița mea albă.

A făcut cu ochiul și a urcat la etaj. Eu și ea am rămas acolo, fără să ne spunem nici un cuvânt. Când a coborât avea o sticlă mare în mână și o chitară. Mi-a turnat din

sticlă, dar era un vin grecesc dulce care-mi făcea rău la stomac. A început să cânte. Avea o voce de tenor, dar nu unul dintre ăia prăpădiți pe care-i auzi la radio, un tenor serios, și când atingea notele înalte se auzea același suspin ca pe un disc cu Caruso. Dar nu eram în stare să-l ascult. Mi-era din ce în ce mai rău.

M-a văzut cum arăt și m-a dus afară.

— Afară, la aer, te simți mai bine.

— Sunt bine. O să-mi revin.

— Stai jos. Și nu mai vorbi.

— Du-te înăuntru. Am mâncat prea mult. O să fiu în regulă.

El a intrat, iar eu am dat totul afară. La dracu' și cu cina, cartofii sau vinul. O doream pe femeia aia atât de mult, că nu mai eram în stare să mănânc nimic fără să vomit.

A doua zi dimineată am văzut că vântul dăduse jos firma. Începuse să bată pe la miezul nopții și până dimineată furtuna în care se transformase luase cu ea panoul.

— E îngrozitor. Uită-te și tu.

— A fost vânt foarte puternic. N-am putut să dorm. N-am dormit toată noaptea.

— Chiar că puternic. Dar uite cum arată firma.

— E distrusă.

Mi-am văzut de meșterit la firmă, în timp ce el venea din când în când afară să vadă ce fac.

— De unde ai făcut rost de panoul ăsta până la urmă?

— Era aici când am cumpărat locul. De ce?

— Chiar că-i urât. Mă și mir că mai ai clienți.

M-am dus să pun benzină într-o mașină lăsându-l să se gândească la treaba asta. Când m-am întors încă studia panoul rezemat în fața sălii de mese. Trei dintre becuri erau sparte. L-am băgat în priză și jumătate dintre cele rămase întregi nu se mai aprindeau.

— Pune becuri noi, agaț-o și-o să meargă.

— Tu ești șeful.

— Ce problemă are?

— Păi, e cam depășită. Nimeni nu mai folosește firme luminoase cu becuri. Acum toate sunt cu neon. Arată mai bine și consumă de două ori mai puțin curent. Și apoi, ce zice? Doi Stejari. Atât. Partea cu Taverna nu e luminată. Păi, Doi Stejari nu-mi face poftă. Nu mă face să mă opresc și să-mi iau ceva de mâncare. Pierzi bani cu firma asta și nici nu-ți dai seama.

— Repar-o, să fie bine.

— De ce nu iei alt panou?

— N-am timp.

Însă nu după multă vreme, s-a întors cu o foaie de hârtie. Desenase o firmă nouă și o colorase cu roșu, alb și albastru. Scria: Taverna Doi Stejari, și Mănâncă, și Grătar, și Toalete Curate, și N. Papadakis, Prop.

— Frumos. O să dea năvală.

Am aranjat cuvintele, fără greșeli, și el a mai adăugat câteva înflorituri deasupra literelor.

— Nick, de ce să mai ridicăm firma veche? Ce-ar fi să te duci azi în oraș să dai comandă de una nouă? E o frumusețe, crede-mă pe cuvânt. Și contează. Un local e tot atât de bun ca firma care-l reprezintă, nu?

— O fac. Mă duc, fir-ar să fie.

Los Angeles nu e la mai mult de treizeci de kilometri distanță, dar el s-a aranjat de parcă mergea la Paris și, imediat după prânz, a plecat. Nici nu plecase bine, că am și încuiat ușa din față. Am luat o farfurie pe care o lăsase un tip mai devreme și m-am dus cu ea în spate, la bucătărie. Ea era acolo.

— Ți-am adus farfuria asta.

— A, mulțam.

Am pus-o jos. Furculița vibra ca o tamburină.

— Trebuia să merg și eu, dar mă apucasem deja să gătesc ceva și m-am gândit că mai bine nu mă mai duc.

— Da, și eu am destule de făcut.

— Te simți mai bine?

— Sunt în regulă.

— Uneori e de-ajuns un nimic să te dea peste cap. Schimbatul apei sau orice altceva de felul ăsta.

— Probabil că doar mâncasem prea mult.

— Ce se-aude?

Era cineva la intrare și trăgea de ușă.

— Se pare că încearcă cineva să intre.

— E ușa încuiată, Frank?

— Oi fi încuiat-o eu.

S-a uitat la mine și s-a albit la față. S-a dus la ușa batantă și-a aruncat o privire. Apoi s-a dus în sala de mese, dar s-a întors într-o clipă.

— Au plecat.

— Nu știi de ce am încuiat-o.

— Eu am uitat s-o descui.

S-a dus din nou spre sala de mese, dar am oprit-o.

— Hai s-o lăsăm așa.

— Nu poate să intre nimeni dacă e închis. Am de gătit. O să spăl farfuria asta.

Am luat-o în brațe și mi-am strivit gura de gura ei.
— Mușcă-mă! Mușcă-mă!

Am mușcat-o. Dinții mi-au intrat atât de adânc încât
i-am simțit sângele umplându-mi gura. I se scurgea în jos
pe gât când am dus-o în brațe pe scări.